

CHƯƠNG XXI: PHÒNG BẤT KHẢ TRI

Harry suy nghĩ muốn nát óc mấy tuần liền sau đó làm thế nào mà nó có thể thuyết phục được Slughorn đưa ra ký ức thật, nhưng chẳng một cái gì có tính chất của một ý tưởng nảy ra cả, thành ra nó buộc phải làm điều nó đang làm mỗi lúc một nhiều dạo này mỗi khi chán nản, đó là: nghiền ngẫm cuốn độc dược của nó, hi vọng “Hoàng tử” đã nguệch ngoạc vài điều gì đó hữu ích bên rìa sách, như cậu ta đã làm rất nhiều lần trước đó.

“bồ ko kiếm được gì trong đó đâu”, Hermione nói một cách chần chẫn, vào buổi chiều Chủ Nhật muộn.

“đừng có lại bắt đầu, Hermione”. Harry nói “nếu ko nhờ “Hoàng tử”, Ron ko còn ngồi ở đây được như thế này đâu”

“nó sẽ còn chỉ cần bồ đã nghe lời Snape vào năm học đầu tiên.”_Hermione thô bạo trả lời. Harry mặc kệ cô bé. Nó vừa tìm được một câu thần chú, “sectum-sempra”, được viết tháu bên dưới một dòng chữ rất gọi tò mò. “Dành cho kẻ thù!”. Cực kỳ muốn được thử, nhưng nó nghĩ tốt nhất là ko làm trước mặt Hemione. Thay vào đó, nó lén đánh dấu trang giấy. Tụi nó đang ngồi bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung, những người duy nhất còn thức ngoài tụi nó đều là bạn năm 6. Trước đó đã có một sự náo nhiệt nhất định nổ ra khi bọn chúng trở về từ bữa ăn tối và trông thấy một mẫu giấy mới trên bảng tin thông báo ngày giờ kì kiểm tra Năng lực Độn thổ của tụi nó. Những người bước sang tuổi 17 vào trước hay đúng ngày đầu tiên của kỳ kiểm tra, ngày 21 tháng 4, sẽ có quyền ghi danh cho những buổi luyện tập thêm sẽ được tổ chức (được giám sát kỹ càng) ở Hogsmead.

Ron phát hoảng khi đọc tờ thông báo này; nó vẫn chưa độn thổ được và lo rằng mình vẫn chưa sẵn sàng cho kỳ kiểm tra; Hermione, tới lúc này đã độn thổ được 2 lần, có vẻ tự tin hơn được một chút; nhưng Harry, đứa chưa tròn 17 tuổi cho tới 4 tháng nữa, thì ko thể tham dự cuộc kiểm tra cho dù có sẵn sàng hay ko.

“dù vậy, ít nhất bồ có khả năng độn thổ”, Ron căng thẳng nói, “bồ sẽ ko gặp khó khăn gì vào tháng 7 tới”

“mình mới làm được có 1 lần à” Harry nhắc Ron nhớ; Nó cuối cùng mới xoay sở được biến mất và hiện hình trở lại bên trong cái vòng của nó vào buổi học trước đó. Do tiêu phí quá nhiều thời gian để lớn tiếng lo lắng về vụ Độn thổ của mình, Ron bây giờ đang phải chiến đấu để hoàn thành bài luận văn xấu xa cực kỳ khó của lão Snape mà Harry và Hermione đều đã làm xong. Harry hoàn toàn hiểu nó sẽ nhận được điểm số tệ hại cho bài làm này, bởi nó đã tranh cãi với Snape về cách tốt nhất để giải quyết bọn Giám ngục; nhưng nó cóc thèm quan tâm, điều quan trọng nhất đối với nó bây giờ là ký ức của lão Slughorn.

“mình nói bồ nghe, Harry, cái tên hoàng tử ngu ngốc đó ko giúp gì được bồ giải quyết chuyện này đâu” Hermione nói, to tiếng hơn. “Chỉ có một cách duy nhất để bắt người khác làm theo cái mà bồ muốn, đó là xài lời nguyền Điều khiển, mà điều đó thì phạm pháp...”

“yeah, mình biết cái đó rồi, cảm ơn” Harry nói, ko nhìn lên từ quyển sách. “đó là lý do mình đang tìm một cái gì đó khác hơn, thầy Dumbledore nói phép Veritaserum cũng ko được, nhưng hẳn là có một cái gì khác, một loại độc dược hay một câu thần chú.”

“bồ đang bắt đầu công việc một cách lăm đường” Hermione nói “Thầy Dumbledore bảo chỉ có bồ lấy được đoạn ký ức đó, có nghĩa là chỉ có bồ mới thuyết phục được lão ấy trong khi mọi người khác đều ko thể. Ko có chuyện dụ lão uống thuốc độc đâu, điều đó ai mà chẳng làm được...”

“bồ đánh vần chữ belligerent như thế nào ?” Ron hỏi, lắc mạnh cây bút lông ngỗng và nhìn chăm chăm vào tờ giấy da của nó; “ko thể là B—U—M ...”

“ko, ko phải” Hermione nói, kéo mảnh giấy của Ron về phía mình. “Và “augury” ko phải bắt đầu bằng o—r—g luôn. Bồ đang dùng bút lông loại gì vậy ?”

“một trong những cây “Kiểm tra chính tả” của Fred và George, nhưng mình nghĩ phép thuật của nó rơi rụng rồi”

“ừ, chắc chắn vậy” Hermione nói, chĩa cây đũa phép của mình vào phần tiêu đề của bài viết. “bởi vì chúng ta được yêu cầu trả lời làm cách nào để đối phó với Demontors (giám ngục) chứ ko phải Dug-bogs, và mình cũng ko nhớ bồ đổi tên bồ thành Roonil Wazlib từ hồi nào”

“A, ko.” Ron nói, kinh hãi nhìn bài làm của nó “ Đừng có nói là mình phải viết mọi thứ lại từ đầu nhé!”

“ko sao đâu, tụi mình có thể sửa nó lại.” Hermione nói, kéo bài viết về phía cô bé và rút cây đũa phép ra.

“ôi, tôi yêu bồ, Hermione”. Ron nói, thụt trở lại trong chiếc ghế bành, mệt mỏi dụi đôi mắt của nó. Mặt Hermione chuyển thành màu hồng nhạt, nhưng cô bé chỉ nói “đừng có để Lavender nghe thấy bồ nói vậy”

“ko đâu” Ron nói trong 2 bàn tay của nó. “hoặc có lẽ mình sẽ nói, rồi cô ta sẽ chịu tha cho mình”

“tại sao bồ ko bỏ cô ấy nếu bồ muốn kết thúc ?”-Harry hỏi

“bồ chưa bao giờ bỏ ai, phải ko Harry ?” Ron nói “Bồ và Cho chỉ...”

“kiểu như cùng rời xa nhau, đúng vậy” Harry nói.

“ước gì đó là điều sẽ xảy ra giữa mình và Lavender”, Ron rầu rĩ nói, ngắm Hermione đang lặng lẽ cạo từng chữ sai chính tả của nó ra bằng đuôi cây đũa phép của cô bé, để chúng sẽ tự sửa chữa trên giấy. “nhưng mình càng nói bóng gió là mình muốn kết thúc thì cô nàng càng bám chặt lấy mình. Giống như mình đang hẹn hò với một khẩu súng khổng lồ vậy(?).”

“Rồi đó” Hermione nói, khoảng 20 phút sau đó, đưa trả lại Ron mảnh giấy da.

“Cảm ơn hàng ngàn lần” Ron nói “Cho mình mượn cây bút của bồ để viết kết luận đi ?”. Harry, chưa tìm ra cái gì hữu ích trong cuốn đọc được của “Hoàng tử lai” cho đến lúc này, nhìn quanh; bây giờ 3 đứa nó là những kẻ duy nhất còn lại trong phòng sinh hoạt chung, Seamus vừa mới đi ngủ sau khi nguyên rửa Snape và bài luận văn dở hơi của chả. Những âm thanh duy nhất là tiếng lách cách của ngọn lửa trong lò sưởi và tiếng sột soạt của ngòi bút

Hermione do Ron xài viết đoạn cuối bài làm về Giám ngục cạ vào giấy. Harry vừa mới đóng cuốn sách của Hoàng tử máu lai lại, ngáp dài, thì—:

Crack!

Hermione thốt ra một tiếng hét nho nhỏ. Ron làm đổ mực lên bài làm vừa mới hoàn thành của nó, và Harry kêu lên, “Kreacher!”

Con gia tinh cúi thấp đầu và nói với những ngón chân xương xẩu của nó: “Ong chủ muốn tôi mang tin tức đều đặn về cậu Malfoy về và Kreacher đến để đưa tin—”

“Crack!” Dobby hiện ra bên cạnh Kreacher, cái nón ẩm ủ trà của nó lệch sang một bên. “Dobby cũng đã giúp đỡ, Harry Potter!” nó the thé nói, ném cho Kreacher một cái nhìn căm phẫn, “và Kreacher lẽ ra nên nói với Dobby khi nào hắn ta đi tìm Harry Potter để bọn tôi có thể cùng báo cáo với cậu”

“Chuyện gì đây ?” Hermione hỏi, trông vẫn rất sốc trước những sự xuất hiện bất ngờ này. “cái gì đang xảy ra vậy, Harry ?”. Harry ngần ngừ trước khi trả lời, bởi vì nó vẫn chưa kể với Hermione về chuyện nhờ Kreacher và Dobby theo đuôi Malfoy; những con gia tinh luôn là một đề tài dễ làm đụng chạm đối với cô bé.

“Ơ, tụi nó đã theo dõi Malfoy giùm mình..” Harry nói

“cả ngày lẫn đêm” Kreacher nói

“Dobby đã ko ngủ suốt cả tuần, thưa Harry Potter!” Dobby tự hào nói, lắc lư ở chỗ nó đứng. Hermione coi căm phẫn hết sức. “Cậu ko ngủ hả, Dobby. Nhưng chắc chắn là, Harry, bồ ko có bắt...”

“dĩ nhiên là mình ko có” Harry vội nói. “Dobby, bồ có thể ngủ, được chứ ? Nhưng có ai trong 2 người đã tìm ra được điều gì chưa ?” Nó hấp tấp hỏi, trước khi Hermione xen vào một lần nữa.

“cậu chủ Malfoy di chuyển với một sự cao quý phù hợp với dòng máu thuần chủng của cậu” –ngay lập tức Kreacher cầu nhàu nói. “dáng người cậu ấy gợi nhớ đến bộ xương đẹp đẽ của bà chủ tôi và phong thái của cậu ấy là của....”

“Draco Malfoy là một đứa xấu xa!” Dobby rít lên giận dữ “một đứa xấu xa đã..đã...”

Rồi nó run rẩy từ cái tua của chiếc nón ẩm ủ trà đến đầu những ngón chân trong vớ của nó, và chạy đến ngọn lửa như thể sắp bỏ nhào vào đó. Harry (đối với nó chuyện này hoàn toàn ko bất ngờ một chút nào) ôm ngang bụng Dobby lại và giữ nó thật chặt. Dobby vùng vẩy, rồi rũ ra.

“Cảm ơn, Harry Potter!” Dobby hớn hển nói. “Dobby vẫn cảm thấy khó khăn khi nói xấu về chủ cũ của nó”. Harry thả Dobby ra, nó sửa lại cái mũ ẩm ủ trà cho thẳng rồi nói với Kreacher một cách bướng bỉnh. “Nhưng Kreacher nên biết là Draco Malfoy ko phải là một ông chủ tốt đối với gia tinh”

“Nè, bọn ta ko cần nghe về chuyện mi yêu đương Malfoy. Nhanh chóng kể ta nghe Malfoy thực sự đã đi đâu” Harry nói với Kreacher. Kreacher lại cúi đầu, trông điên tiết, rồi nói “Cậu

chủ Malfoy ăn trong Đại sảnh đường, cậu ngủ ở ký túc xá trong tầng hầm, cậu tới học ở một đồng lõa...”

“Dobby, bồ nói!” Harry nói, cắt ngang Kreacher. “Hắn có tới bất kỳ nơi nào hắn ko nên tới ko?”

“Thưa cậu Harry Potter”, Dobby rít lên, 2 con mắt to khủng bố như 2 quả cầu lấp lánh trong ánh lửa, “thằng con nhà Malfoy ko hề phá vỡ bất kỳ luật lệ nào theo như Dobby thấy, nhưng hắn vẫn lo ngại bị phát hiện. Hắn thường hay lui tới tầng lầu thứ 7 với một đồng lõa những học sinh khác, tụi nó đứng canh chừng khi hắn đã vào...”

“Phòng Cần thiết!” - Harry nói, vỗ mạnh vào trán bằng cuốn Pha chế độc dược cao cấp của nó. Ron và Hermione nhìn nó chằm chằm. “Đó là nơi hắn đã lên tới! Đó là nơi hắn đang hành động...bất cứ là hành động gì! Và mình cá đó là lý do vì sao hắn đã biến mất trên bản đồ. Nghĩ coi, mình chưa từng thấy Phòng cần thiết trên đó.”

“có lẽ tấm bản đồ ko hề biết căn phòng có ở đó” Ron nói.

“mình nghĩ đó là một phần ma lực của căn phòng” Hermione nói “Nếu bồ muốn nó ko hiển thị trên bản đồ được, nó sẽ ko hiển thị.”

“Dobby, bồ có xoay sở vô được bên trong và biết được Malfoy đang làm gì hay ko?” _Harry tha thiết hỏi.

“ko, Harry Potter, chuyện đó ko thể được” Dobby nói

“ko”Harry nói ngay lập tức “Malfoy vào trụ sở của chúng ta bằng đường đó vào năm ngoái, nên mình cũng có thể vào đó và do thám nó, ko vấn đề gì”

“nhưng mình ko nghĩ cậu sẽ làm vậy, Harry à” Hermione chậm rãi nói. “Malfoy đã biết chính xác cách mình vận hành căn phòng rồi, vì con nhỏ Marietta ngu si ấy đã ba hoa. Năm ngoái bồ cần căn phòng trở thành trụ sở để luyện tập Phòng chống Hắc ám nên nó biến thành vậy. Nhưng bồ ko biết căn phòng sẽ trở thành cái gì khi Malfoy vào trong đó, nên bồ đâu biết kêu nó biến đổi ra cái gì chứ!”

“sẽ có cách thôi” Harry thô bạo nói. “bồ đã hoàn thành công việc tuyệt vời, Dobby!”

“Kreacher cũng làm giỏi lắm”,Hermione tử tế nói; nhưng ko những ko tỏ vẻ biết ơn, Kreacher còn quay đôi mắt to tướng, đầy vết hằn đỏ như máu của nó đi chỗ khác và cần nhằn với cái trần nhà, “tên máu bùn đang nói chuyện với Kreacher kìa, Kreacher sẽ giả vờ như nó ko thể nghe...”

“đẹp cái kiểu đó đi!” Harry tát lại nó, và Kreacher cúi đầu lần cuối rõ thấp rồi độn thổ mất. “bồ cũng nên đi ngủ một chút đi, Dobby” -Harry nói

“cảm ơn, cậu Harry Potter” Dobby nói hạnh phúc. Và nó cũng biến mất.

“Thấy tuyệt ko?” Harry phấn khởi hỏi, lập tức quay lại nhìn Ron và Hermione khi căn phòng ko còn bóng gia tinh một lần nữa. “Tụi mình biết Malfoy đang đi đâu! bây giờ tụi mình sẽ dồn hắn vào chân tường!”

“ừ, hay thật,” Ron nói rầu rĩ, cố sức lau chùi một đồng mực ướt nhẹp mà trước đó ko bao lâu đã là bài tập về nhà gần hoàn tất của nó. Hermione kéo đồng đó về phía cô bé và bắt đầu chà rửa vết mực bằng cây đũa phép của cô.

“Nhưng chuyện hắc tới đó với nhiều đũa khác là như thế nào ?” Hermionenói. “Bao nhiêu người đang tham gia chuyện này ? Bờ ko cho rằng hắc lại đi tin tưởng bọn kia và cho chúng biết hắc đang âm mưu chuyện gì chứ ?” “ừ, điều đó lạ thật,” Harry nói, cau mày. “Mình nghe hắc bảo Crabbe việc hắc đang làm ko liên quan gì đến nó...vậy hắc đã nói gì với bọn đó chứ...bọn đó” giọng Harry nhỏ dần; nó chăm chú nhìn ngọn lửa. “Trời đất, mình ngốc thật”, nó lặng lẽ nói. “điều đó hiển nhiên quá mà. Có cả một chum lớn thứ đó trong hầm...hắc có thể chôm một ít vào bất kỳ lúc nào trong suốt buổi học...”

“chôm cái gì cơ ?”

“Độc dược Polyjuice. Hắc đã ăn trộm một ít Polyjuice thầy Slughorn cho tụi mình xem trong buổi học Độc dược đầu tiên...đâu có một đồng học sinh đứng bảo vệ cho Malfoy đâu...chỉ là Crabbe và Goyle như mọi khi vậy... đó, mọi thứ đều ăn khớp!” Harry nói, nhảy cẫng lên và bắt đầu bước nhanh đến bên lò sưởi. “Bọn chúng đủ ngốc để làm bất kỳ việc gì được giao cho dù Malfoy ko tiết lộ hắc đang mưu tính cái gì, nhưng hắc đâu muốn chúng bị trông thấy đang lẩn lút bên ngoài Phòng Cần Thiết, nên hắc bắt chúng uống Polyjuice để trông như những người nào khác. 2 đũa con gái mình thấy Malfoy đi với...ha, đó là Crabbe và Goyle!”

“ý bồ là,” Hermione nói bằng một giọng nín lặng, “em gái mà mình sửa cái cân cho chính là...” “Dĩ nhiên rồi” Harry nói to, chăm chăm nhìn cô bé “Dĩ nhiên! Malfoy chắc chắn đang ở bên trong căn phòng lúc đó, nên cô ta- mình nói gì vậy nè trời- nên hắc ta làm rớt cái cân để báo động cho Malfoy biết là đừng có ra, bởi vì có người đang đứng ngoài đó! Và cũng cô bé đó đã làm rớt quả trứng cóc nữa. Bọn mình đã đi qua hắc hoài mà ko hề nhận ra chuyện đó!”

“Malfoy bắt Crabbe và Goybe biến thành con gái ?” Ron cười sặc sụa “điên thật...hèn chi dạo này bọn chúng coi thật là ngẫu...mình ngạc nhiên sao chúng chưa kêu hắc làm vậy luôn!”

“ừm, chúng ko thể, phải ko ? Nếu hắc đã cho chúng xem dấu hiệu Hắc ám của hắc” Harry nói

“hừm... mình đâu biết có dấu hiệu hắc ám đó ko” Hermione ngờ vực nói, cuộn bài luận vẫn đã ráo mực của Ron lại trước khi nó nhận thêm bất kỳ sự tổn hại nào khác và đưa cho Ron. “Rồi mình sẽ biết” Harry tự tin nói.

“Đúng, mình sẽ biết thôi” Hermione nói, đứng dậy và vươn vai. “nhưng mà, Harry, trước khi bồ trở nên quá kích động về chuyện này, mình vẫn ko nghĩ là bồ nên đi vào căn Phòng cần thiết đó nếu bồ ko biết có thứ gì trong đó trước tiên. Và mình cũng ko nghĩ là bồ nên quên”—cô bé quăng chiếc cặp của mình lên vai và ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ nghiêm nghị “ nhiệm vụ của bồ lúc này là tập trung vào việc lấy ký ức đó từ Slughorn. Chúc ngủ ngon!”

Harry nhìn cô bé đi, cảm thấy hơi hơi bức mình. Ngay khi cánh cửa dẫn vào phòng ngủ nữ sinh đóng lại sau lưng cô bé, Harry quay lại Ron “Bồ nghĩ sao?” “Ước là mình có thể Độn thổ như bọn gia tinh” Ron nói, nhìn chòng chọc vào nơi Dobby đã biến mất. “Rồi mình sẽ làm bài thi Độn thổ dễ như lấy đồ trong túi”.

Harry ko ngủ ngon buổi tối hôm đó. Nó nằm chong chong trong khoảng thời gian dường như là hàng giờ, tự hỏi Malfoy đã sử dụng Phòng cần thiết như thế nào và nó, Harry, sẽ thấy cái gì khi nó đi vào đó vào ngày hôm sau, bởi vì bất kể Hermione đã nói gì, Harry chắc chắn rằng nếu Malfoy đã có thể thấy trụ sở của nhóm Phòng chống nghệ thuật hắc ám, thì nó cũng có thể thấy nơi đến của Malfoy. Cái đó có thể là gì? Một nơi gặp mặt? Nơi ẩn náu? 1 căn phòng bằng đá? Hay 1 xưởng chế tạo? Bộ não của Harry hoạt động đến phát sốt, và những giấc mơ của nó, khi cuối cùng rồi thì nó cũng rơi vào giấc ngủ, chập chờn và bị quấy rầy bởi hình ảnh của Malfoy biến thành Slughorn, rồi trở thành Snape.

Harry ở trạng thái chuẩn bị hành động trong bữa ăn sáng vào ngày hôm sau; nó có một tiết học trống ngay trước giờ học Phòng chống nghệ thuật hắc ám và nhất quyết dùng nó để tìm cách vào được Phòng Cần thiết. Hermione khoe ra một vẻ mặt ko thích thú gì hết với những kế hoạch về việc tìm ra lối vào căn phòng mà Harry thì thảo, điều đó làm Harry bức hết sức, bởi vì nó nghĩ cô bé sẽ giúp được rất nhiều nếu như cô bé muốn.

“Coi này,” Harry nhòai người tới và để một tay lên tờ Nhật báo tiên tri chỉ vừa mới được lấy ra từ hộp thư cú, để ngăn cô bé mở nó ra và biến mất đằng sau nó. “Mình ko quên về chuyện Slughorn, nhưng mình vẫn chưa có một manh mối nào về cách thức lấy cái ký ức đó ra từ ống, và cho tới khi mình nảy ra một ý tưởng, tại sao mình lại ko nên tìm ra việc Malfoy đang làm chứ?”

“mình nói với bồ rồi, bồ cần phải thuyết phục Slughorn” Hermione nói “ko phải là làm sao để lừa hay bỏ bùa ống, tại vì cụ Dumbledore có thể làm việc đó chỉ trong 1 giây. Thay vào việc cứ làm chuyện tào lao bên ngoài Phòng Cần thiết--” cô bé giật lấy tờ Tiên tri ra khỏi tay Harry, mở nó ra và liếc qua trang đầu “Bồ nên đi kiểm Slughorn và bắt đầu cầu xin một sự tử tế hơn từ ống đi”

“có ai mình biết trong đó không?” Ron hỏi, trong khi Hermione kiểm tra các dòng tí.

“có!” Hermione nói, làm cả Harry và Ron mắc nghẹn bữa sáng của tụi nó. “nhưng ko sao, người đó ko chết- đó là Mundungus, lão bị bắt và bị tống vào Azkaban! Việc gì đó liên quan tới giả dạng một Inferius trong một vụ nỗ lực chôn chĩa, và người nào đó tên Octavius Pepper đã biến mất. Oi, và thật kinh khủng, một đứa bé 9 tuổi đã bị bắt vì định giết chết bố mẹ nó, họ nghĩ nó đã bị ếm bùa Điều khiển”.

Tụi nó giải quyết xong bữa sáng trong sự im lặng. Hermione lên đường ngay cho buổi học Cổ ngữ Rune của cô bé; Ron thì tới phòng sinh hoạt chung, nơi nó phải làm cho xong phần kết bài tiểu luận về Giám ngục của thầy Snape, và Harry thì tới hành lang ở tầng thứ 7 nơi có bức tường đối diện với tấm thảm thêu trong đó Barnabas và Barmy đang dạy bọn quỷ khổng lồ múa ba-lê. Harry khoác vội tấm áo tàng hình lên ngay khi nó đến được một hành lang trống, nhưng lẽ ra nó ko nên bận tâm về chuyện đó. Khi nó đến được nơi nó cần đến, chẳng có ai ở đó. Harry ko chắc cơ hội mà nó vào được căn phòng có khá hơn hay ko nếu

Malfoy đang ở trong hay ngoài phòng, nhưng ít ra thì nỗ lực đầu tiên của nó ko bị rắc rối bởi sự xuất hiện của Crabbe hay Goyle giả dạng thành 1 đứa con gái 11 tuổi.

Nó nhắm mắt lại khi đến gần nơi cánh cửa Phòng Cần thiết được che giấu. Nó biết nó phải làm gì; năm ngoái nó gần như đã đạt tới mức hoàn hảo ở việc này. Tập trung toàn bộ sức lực của mình, nó suy nghĩ: “tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này... tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này... tôi cần biết Malfoy đang làm gì trong này...”. Nó đi qua đi lại cánh cửa 3 lần; và, tim nó đập thình thịch háo hức.

Nó mở mắt ra để đối diện - nhưng nó vẫn đang nhìn vào một khoảng tường trần thế trống trải. Nó tiến lên phía trước và thử đẩy một cái. Bức tường đá vẫn y nguyên, rắn rỏi và ko khuất phục.

“Thôi được” Harry nói to “Thôi được...mình nghĩ sai hướng rồi...” nó cân nhắc một phút và bắt đầu lần nữa, mắt nhắm lại, cố tập trung hết mức có thể. “Mình cần biết nơi mà Malfoy cứ bí mật tìm đến... mình cần biết nơi mà Malfoy cứ bí mật tìm đến...”.

Sau 3 lần đi qua, Harry mở mắt hy vọng. Ko có cánh cửa nào.

“Ôi đẹp đi” Harry bực tức nói với bức tường. “Đó là 1 lời chỉ dẫn rõ ràng mà! Được thôi!” Harry suy nghĩ dữ dội trong nhiều phút trước khi bắt đầu đi lại một lần nữa, “Tôi muốn bạn trở thành nơi bạn trở thành đối với Malfoy”.

Nó ko mở mắt ngay khi kết thúc chuyến tuần tra 3 lần của mình. Nó chăm chú lắng nghe, như thể nó có thể nghe được tiếng cánh cửa nổ cái bốp hiện ra. Dù vậy, nó ko nghe thấy gì cả, ngoại trừ tiếng riu rít xa xa của những chú chim ngoài trời. Nó mở mắt ra.

Vẫn ko có cánh cửa nào cả.

Harry rửa. Ai đó đang la hét. Nó nhìn quanh và thấy một đám học sinh năm nhất chạy ngược vòng vòng góc tường, rõ ràng mang về mặt như chúng vừa mới chạm trán với một con ma ăn nói thô lỗ vậy.

Harry thử mọi biến thể của câu “Tôi cần nhìn thấy Draco Malfoy đang làm gì bên trong bạn” mà nó có thể nghĩ đến trong cả giờ đồng hồ, cuối cùng thì nó buộc phải thừa nhận là Hermione có lẽ đã có lý: căn phòng đơn giản là ko muốn mở cửa cho nó. Thất vọng và bực mình, nó lên đường tới lớp học Phòng chống nghệ thuật hắc ám, kéo tấm áo khoác tàng hình ra và nhét vào cặp khi nó bước đi.

“lại trễ nữa, Potter”, Snape lạnh lùng nói, khi Harry nhanh chân bước vào căn phòng học được chiếu sáng bằng đèn cây. “Trừ Gryffindor 10 điểm.” Harry quắc mắt nhìn Snape và quăng mình xuống chiếc ghế bên cạnh Ron. Phân nửa lớp học vẫn còn đang đứng khi nó bước vào, lấy sách ra và sắp xếp đồ đạc của chúng; nó ko thể đã trễ quá nhiều so với ai trong số họ.

“Trước khi bắt đầu, ta muốn bài tiểu luận về Giám ngục của các trò” Snape nói, vẩy chiếc đĩa bắt cần, và 25 cuộn giấy da bay vút vào ko khí, đáp xuống thành một chồng ngăn nắp trên bàn ổng. “Và ta hi vọng, vì quyền lợi của các trò, mấy cái này sẽ khá hơn thứ mà ta phải chịu đựng ở bài “Chống đỡ với bùa Điều khiển” lần trước”. Bây giờ, hãy mở sách ra đến trang- gì đó, ông Finnigan ?”

“Thưa thầy,” Seamus nói, “con đã thắc mắc làm sao để nhận ra sự khác biệt giữa một Inferius và một con ma ạ ? Bởi vì có cái gì đó trong tờ báo nói về Inferius--”

“ko có,” Snape nói bằng một giọng chán nản.

“nhưng thưa thầy, con nghe mọi người nói—”

“nếu trò đã đọc bài báo đang được nhắc đến một cách thực sự, ông Finnigan à, thì trò nên biết cái gọi là Inferius đó ko gì khác ngoài một thằng trộm hôi rình lén lút có tên là Mundungus Fletcher”.

“Mình nghĩ Mundungus và Snape là cùng 1 giuộc,” Harry thì thầm với Ron và Hermione. “Sao ông lại ko buồn khi Mundungus bị bắt nhĩ ?—”

“Nhưng Potter có vẻ có rất nhiều cái để nói về đề tài này,” Snape nói, thỉnh thoảng nhìn về phía cuối căn phòng, đôi mắt đen của ông nhìn chăm chăm vào Harry. “Chúng ta hãy hỏi Potter làm sao trò ấy nhận ra được sự khác biệt giữa 1 Inferius và một con ma.” Cả lớp quay lại nhìn Harry, nó vội vàng cố nhớ lại điều mà thầy Dumbledore đã nói với nó vào đêm họ đi đến chỗ Slughorn. “Ờ—àh—ma thì trong suốt—” nó nói.

“ôi, giỏi lắm,” Snape cắt lời, môi lão cong cớn lên. “Ờ, thật dễ để thấy rằng 6 năm dạy dỗ phép thuật đã ko uổng phí ở trò. ma thì trong suốt ”. Pansy Parkinson thốt ra một tiếng khúc khích the thé. Nhiều người khác thì cười ngớ ngẩn. Harry hít thở sâu và bình tĩnh tiếp tục, mặc dù bên trong nó đang sôi sùng sục. “Dạ, hồn ma thì trong suốt, nhưng Inferius là những xác chết, phải ko ạ, nên chúng sẽ rắn chắc—”

“Một đứa con nít 5 tuổi cũng có thể nói ta biết nhiều đó” Snape nhếch mép cười. “Inferius là một xác chết đã được thổi sinh khí vào một lần nữa bởi những lời nguyện của các pháp sư Hắc ám. Nó ko sống, nó chỉ được dùng như một con rối thi hành theo mệnh lệnh của các pháp sư. Một hồn ma, như ta tin các trò đều đã biết cho đến lúc này, là dấu vết của một linh hồn đã khuất còn để lại trên mặt đất, và dĩ nhiên, như Potter đã rất thông thái mà nói cho chúng ta biết, trong suốt.”

“Thưa thầy, điều mà Harry nói chính là điều hữu ích nhất khi chúng ta đang cố mà phân biệt giữa chúng!” Ron nói. “Nếu chúng ta phải mặt đối mặt với nó dưới một thung lũng đi, chúng ta sẽ xem coi nó có rắn chắc ko, phải ko ? Chúng ta đâu có đi mà hỏi nó Xin lỗi, bỏ có phải là dấu vết của 1 người quá cố ko dzậy ? ”. Một làn sóng những tiếng cười lớn nổ ra, ngay lập tức bị dập tắt ngay bởi cái nhìn Snape ném cho cả lớp.

“Trừ 10 điểm nữa từ Gryffindor” Snape nói. “Ta ko mong đợi bất cứ thứ gì công phu hơn từ trò đâu, ông Ronald Weasley, cậu bé rắn chắc đến nỗi ko thể độn thổ đến nửa inch ngang qua phòng.”

“Ko!” Hermione thì thào, nắm chặt lấy cánh tay Harry khi nó hung hăng mở miệng. “Ko được ích lợi gì đâu, bỏ chỉ lại kết thúc bằng một buổi cấm túc nữa thôi, bỏ đi!”

“Bây giờ, mở sách của các trò tới trang 213” Snape cười khinh bỉ “và đọc 2 đoạn đầu về lời nguyện Cruciatius!”

Ron đã rất thờ ơ suốt bài giảng. Khi tiếng chuông vang lên vào cuối giờ học, Lavender bắt kịp Ron và Harry (Hermione đã bí ẩn biến đâu mất tiêu khi cô ta đến gần) và xỉ vả Snape kịch liệt vì sự chế nhạo của Snape về phép Động thổ của Ron, nhưng điều này dường như chỉ làm Ron thêm buồn bực, và nó tổng khứ cô bé bằng cách vào lánh nạn ở phòng vệ sinh nam với Harry. “Dù vậy, Snape nói đúng, phải ko ?” Ron nói, sau khi nhìn chằm chằm vào chiếc gương vỡ 1 hay 2 phút. Mình ko biết có đáng để cho mình tham gia kỳ kiểm tra đó ko, mình chỉ thật sự là ko nắm được phép động thổ.”

“dù vậy bồ cũng nên tham gia buổi ngoại khóa thực hành ở Hogsmead rồi xem coi mọi chuyện tới đâu,” Harry nói một cách triết lý “dù sao thì như thế cũng thú vị hơn việc cố nhảy vào một bức tường như mình. Sau đó, nếu bồ vẫn—bồ biết đấy—ko được giỏi như bồ mong muốn, bồ có thể hoãn kỳ kiểm tra lại, cùng làm với mình trong mùa hè—Myrtle, đâu là phòng tắm của con trai!” Bóng ma của một cô gái bơi lên từ cái toi-let của căn phòng đằng sau tụi nó và bây giờ thì lơ lửng trong ko khí, chòng chọc nhìn tụi nó qua cặp mắt kính tròn, dày và có màu trắng. “ồ,” nó rầu rĩ nói. “là 2 trò à”

“Chứ cô đang ngóng ai vậy ?” Ron hỏi, nhìn cô ta trong chiếc gương.

“ko ai hết,” Myrtle nói, nặn 1 cái mụn trên cằm một cách dăm chiêu. “cậu ấy nói cậu ấy sẽ quay trở lại gặp tôi, sau đó trò cũng nói trò sẽ ghé vào thăm tôi”—cô ta ném cho Harry một cái nhìn trách móc—“và tôi thì ko gặp cậu hàng tháng, háng tháng trời. Tôi đã học được cách ko nên mong đợi quá nhiều từ bọn con trai”

“Tôi tưởng cô sống trong nhà vệ sinh nữ chứ ?” Harry nói, nó đã cẩn thận tránh xa nơi đó suốt mấy năm nay. “đúng vậy,” cô ta nói, với một cái nhún vai nhỏ hờn dỗi. “nhưng như vậy đâu có nghĩa là tôi ko được đến các nơi khác, tôi đã đến thăm cậu trong phòng tắm một lần, nhớ ko ?”

“nhớ rõ lắm” Harry nói

“Tôi tưởng cậu ấy thích tôi,” cô ta ai oán nói. “Có lẽ nếu 2 trò đi đi, cậu ấy sẽ trở lại một lần nữa. Chúng tôi rất là hợp nhau. Tôi chắc chắn cậu ấy cũng cảm thấy điều đó”. Và cô ta nhìn ra cửa một cách tràn đầy hi vọng.

“Khi cô nói mấy người hợp nhau lắm,” Ron nói, lúc này nghe giọng khá là thích thú. “ý cô là hẳn ta cũng sống trong một cái bồn cầu luôn ha ?”

“ko” Myrtle búong bình nói, giọng cô ta vang dội khắp nhà vệ sinh cũ kỹ. “ý tôi là cậu ấy rất nhạy cảm, người khác cũng ăn hiếp cậu ấy, và cậu ấy cảm thấy cô đơn và ko có ai để trò chuyện, và cậu ko sợ hãi việc bày tỏ tình cảm và khóc!”

“có một đứa con trai khóc trong này hả ?” Harry tò mò hỏi. “một đứa còn trẻ ?”

“ko liên quan tới cậu” Myrtle nói, đôi mắt nhỏ của cô ta hướng về Ron, nó lúc này rõ ràng đang toe toét cười. “Tôi đã hứa tôi là tôi ko kể với ai hết, và tôi sẽ giữ bí mật của cậu ta cho tới khi xuống—”

“chắc ko phải là xuống mồ chứ ?” Ron nói với một tiếng khịt mũi. “xuống cống, có lẽ vậy”.

Myrtle rít lên một tiếng giận dữ rồi nhào xuống cái toi-let trở lại, làm nước tràn ra hai bên và xuống cả sàn nhà. Chộc tức Myrtle dường như đã làm cho Ron phấn chấn lên được một ít. “Bồ nói đúng”, nó nói, quăng cặp của nó lên vai, “mình sẽ tham gia buổi thực hành ở Hogsmead trước khi quyết định có dự kiểm tra hay ko”

Và như thế nên ngày cuối tuần sau đó, Ron nhập bọn với Hermione và những đứa năm sáu vừa kịp lên 17 tuổi để tham dự bài kiểm tra trong 2 tuần. Harry hơi cảm thấy ghen tị khi nhìn tụi nó đều đã sẵn sàng để đi vào làng; nó rất nhớ những chuyến đi đến đó, và hôm đó là một ngày mùa xuân đẹp tuyệt vời, một trong những bầu trời quang đấng nhất tụi nó từng thấy trong một khoảng thời gian rất lâu rồi. Mặc dù vậy, nó đã quyết định dành thời gian để cố gắng làm thêm một cuộc tấn công nữa vào Phòng cần thiết.

“Bồ sẽ làm tốt hơn” Hermione nói, khi Harry tiết lộ kế hoạch của nó cho Ron và Hermione trong lối vào Đại sảnh đường. “nếu bồ đi thẳng tới văn phòng Slughorn và lấy kí ức đó của ông.”

“mình đang cố đây!” Harry bực dọc nói, điều đó hoàn toàn là sự thật. Nó đã luôn đi tọt lại phía sau sau mọi buổi học Độc dược tuần đó trong một nỗ lực dồn Slughorn vào thế bí, nhưng vị giáo sư môn Độc dược luôn luôn rời khỏi căn phòng nhanh đến nỗi Harry ko tài nào bắt kịp ông. Đã 2 lần Harry đến trước văn phòng ông ấy và gõ cửa, nhưng ko ai trả lời, mặc dù vào lần thứ 2 nó chắc rằng nó đã nghe thấy âm thanh từ một máy hát cũ bị ai đó dập tắt nhanh chóng. “ông ko muốn nói chuyện với mình, Hermione! Ông biết mình đang cố dụ ông một lần nữa, và ông ko để cho chuyện đó xảy ra đâu!”

“ừ, nhưng bồ chỉ cần kiên trì một chút thôi, được ko?”

Dòng người ngăn ngụt xếp hàng chờ để lần lượt đi qua Fitch nhích lên trước một ít, lão đang thi hành công việc thích thú thường lệ với cái Cảm biến bí mật. Harry ko trả lời vì sợ bị nghe lén bởi lão giám thị. Nó chúc Ron và Hermione may mắn, rồi quay người và lại leo lên chiếc cầu thang cẩm thạch một lần nữa, kiên quyết, dù Hermione có nói gì chẳng nữa, dành 1 hay 2 giờ đồng hồ cho Phòng cần thiết.

Một khi đã ra khỏi tầm nhìn từ hành lang đại sảnh đường, Harry rút tấm bản đồ đạo tặc và áo khoác tàng hình từ cặp của nó ra. Sau khi đã giấu mình trong tấm áo, nó gõ lên tấm bản đồ, lẩm bẩm: “tôi trang trọng thề rằng tôi là người vô tích sự”, và kiểm tra một cách cẩn thận.

Bởi vì đó là một buổi sáng chủ nhật nên gần như tất cả các học sinh đều ở trong phòng sinh hoạt chung khác nhau của các nhà. Dân Griffindor ở trong một tòa tháp, Ravenclaw trong một cái tháp khác, Slytherin trong tầng hầm, và học sinh Hufflepuffs trong một căn hầm gần nhà bếp. Đây đó một vài người lạc lõng lang thang xung quanh thư viện hay đi lên cầu thang. Một vài người thì ở trong sân trường, và, một mình trong hành lang tầng thứ 7, là Gregory Goyle. Ko có dấu hiệu gì của Phòng cần thiết, nhưng Harry ko bận tâm về chuyện đó; nếu Goyle đang đứng canh cửa ở ngoài thì chứng tỏ căn phòng đang mở cửa, cho dù tấm bản đồ có nhận ra điều đó hay ko. Bởi vậy nên nó chạy hết tốc lực lên cầu thang, chỉ hãm tốc độ lại khi nó đã tới góc tường dẫn vào hành lang, và nó bắt đầu đi rón rén, cực kỳ chậm, về phía cô bé nhỏ xíu rất quen thuộc đang nằm chặt những cái cân bằng đồng mà Hermione đã

rất tử tế giúp sửa lại 2 tuần lễ trước. Nó chờ cho tới lúc nó ở ngay đằng sau cô nàng trước khi cúi xuống rất thấp và tí tì: “Xin chào...bồ xinh đẹp quá, phải ko?”

Goyle phát ra một tiếng thét the thé kinh hoàng, quăng những cái cân lên trời và chạy nước rút ra xa, rồi biến mất tiêu trước cả khi những âm thanh loảng xoảng của mấy cái cân ngừng dội lại trong hành lang. Cười sằng sặc, Harry quay lại để ngắm bức tường trống trải, mà sau đó, Harry chắc rằng, Draco Malfoy lúc này đang đứng đông cứng bởi nhận ra bên ngoài có một kẻ ko trông đợi đã tới, nhưng ko dám liều mạng xuất hiện. Điều đó cho Harry một cảm giác dễ chịu nhất của sức mạnh khi nó cố gắng nhớ xem các kiểu nói nào nó chưa dùng thử.

Nhưng tâm trạng hi vọng này ko kéo dài được lâu lắm. Nửa tiếng sau, sau khi đã thử thêm nhiều biến dạng của yêu cầu được biết Malfoy đang âm mưu điều gì, bức tường vẫn ko có cửa nguyên xi như lúc đầu. Harry cảm thấy nản đến ko tin nổi. Malfoy có lẽ chỉ đang đứng cách nó vài bước, vậy mà vẫn ko có một tí chứng cứ gì cả về cái nó đang theo đuổi ở đây. Hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, Harry chạy tới bên bức tường và đá cho nó một cái. “ouch!”

Nó nghĩ rằng nó làm gãy hết mấy ngón chân rồi; nó nắm chặt ngón chân cái và nhảy cò cò trên một chân còn lại, tấm áo choàng tàng hình bỗng bị trượt ra khỏi nó.

“Harry?”

Nó quay vòng vòng trên một chân, và ngã lăn ra đất. Và đang đứng đó, làm cho nó ngạc nhiên kinh khủng, chính là Tonks. Cô rảo bước về phía nó như thể cô thường xuyên đi tản bộ ở hành lang này lắm vậy. Harry nghĩ cô ấy trông thật thảm hại: cô ốm hơn mọi khi, và mái tóc màu lông chuột thì rũ rượi.

“Cô làm gì ở đây vậy?” Harry nói, lồm cồm đứng dậy; Tại sao cô ta cứ phải luôn thấy nó nằm lăn ra sàn vậy ta?

“Tôi tới tìm cụ Dumbledore”

“Văn phòng của thầy đầu có ở đây.” Harry nói “ Nó ở phía bên kia của lâu đài, đằng sau cái máng xối -”

“tôi biết chứ” Tonks nói “ông ấy ko có ở đó. Rõ ràng là ông lại đang đi đâu nữa rồi.”

“vậy sao?” Harry nói, cẩn thận đặt bàn chân bầm tím của nó xuống sàn. “à...em nghĩ cô ko biết thầy đang đi đâu đâu, phải ko?” “tôi ko biết” Tonks nói.

“cô muốn gặp thầy làm chi vậy?”

“ko có gì đặc biệt cả” Tonks nói, chọc chọc vạt tấm áo chùng một cách rõ ràng lơ đãng, “tôi chỉ nghĩ có lẽ cụ ấy biết điều gì đang diễn ra...tôi chỉ vừa mới nghe đồn đãi rằng...có người bị thương.”

“dạ, tất cả đều đã được đề cập trong báo,” Harry nói “cái thằng nhỏ định giết chết cả bố mẹ nó...”

“Tờ tiên tri thường đi sau thời đại lắm”, Tonks nói, cô ko có vẻ gì là đang nghe nó nói cả “Em ko nhận được thư từ gì của ai từ Hội hết hả?”

“ko ai trong Hội viết cho em nữa” Harry nói “từ khi chú Sirius—.” Harry thấy đôi mắt Tonks bỗng giàn giụa nước mắt.

“Em xin lỗi” Harry lúng túng nói khẽ “ý em là... em cũng nhớ chú ấy lắm”

“Gì cơ ?” Tonks nói giọng trống rỗng, như thể cô ko nghe thấy gì cả. “Thôi, cô sẽ gặp lại em sau, Harry”

Rồi cô đột ngột quay đi và bước dọc hành lang, để lại Harry phía sau chăm chú đứng nhìn. Sau khoảng một phút hay cỡ đó, nó khoác tấm áo choàng lên trở lại và lấy lại tinh thần để cố tìm cách vào Phòng Cần thiết một lần nữa, nhưng tâm trí nó ko tập trung vào việc đó được. Cuối cùng thì, một cảm giác uể oải trong bụng và cái kiến thức là Ron và Hermione sẽ sớm trở về vào bữa ăn trưa làm nó vội từ bỏ nỗ lực cuối cùng và trả lại cái hành lang trống cho Malfoy, với hi vọng tràn trề rằng Malfoy sẽ sợ quá mà ko dám đi khỏi đó trong nhiều tiếng đồng hồ nữa.

Nó tìm thấy Ron và Hermione trong Đại sảnh đường, đã ăn hết phần nửa bữa ăn trưa sớm của tụi nó. “Mình làm được rồi –ừ, đại khái vậy!” Ron phấn khởi nói với Harry ngay khi Ron vừa trông thấy nó. “Mình được kêu Độn thổ tới bên ngoài tiệm trà của bà Puddifoot và mình lại hơi phóng xa hơn một tí, đáp xuống gần Scrivenshafts lận, nhưng ít ra thì mình đã di chuyển được!”

“Hay lắm,” Harry nói. “còn bồ làm tốt ko, Hermione ?”

“ôi giời, dĩ nhiên quá hoàn hảo,” Ron nói, trước khi Hermione kịp trả lời. “hoàn hảo về khả năng suy nghĩ, năng lực dự đoán, và biết liều lĩnh hay cái quái gì tương tự vậy ấy. Tụi mình đều đi uống một chút ở quán Ba cây chổi và bồ nên có mặt mà nghe Tyycross nói về bồ ấy—mình sẽ quá ngạc nhiên nếu nó ko dám hỏi Hermione làm vợ sớm thôi”

“Và bồ thì sao ?” Hermione hỏi, làm lơ Ron. “Bồ ở chỗ Phòng cần thiết suốt từ nãy đến giờ hả ?” “ừ” Harry nói “Và đoán coi mình gặp ai ở đó ? Tonks!”

“Tonks ?” Cả Ron và Hermione cùng lặp lại, ngạc nhiên quá sức.

“ừ, cổ nói cổ đến tìm thầy Dumbledore”

“Theo ý mình,” Ron nói sau khi Harry đã kết thúc công việc miêu tả lại cuộc nói chuyện giữa nó và Tonks. “Cô ấy hơi bị kiệt sức rồi. Bị mất tinh thần sau tất cả những điều đã xảy ra ở Bộ pháp thuật”.

“Điều đó lạ lùng thật” Hermione nói, vì một lẽ gì đó mà trông có vẻ rất ưu tư. “Cô ấy có nhiệm vụ phải canh gác ngôi trường, tại sao cô ấy lại bất thành linh rời bỏ vị trí để tới tìm thầy Dumbledore trong khi thầy còn ko có ở đó nữa ?”

“Mình có một giả thuyết”, Harry nói một cách ngập ngừng. Nó cảm thấy kỳ lạ khi thốt ra chuyện này. Điều này thuộc lĩnh vực của Hermione hơn là nó. “Mấy bồ ko nghĩ là...cô ấy..bồ biết...ơ...yêu chú Sirius à ?” Hermione chăm chú nhìn nó “Điều gì làm bồ nghĩ như vậy ?”

“Mình ko biết nữa” Harry nói, nhún vai, “nhưng cô ấy suýt khóc khi mình nhắc đến tên chú ấy, và thần hộ mệnh của cô ấy bây giờ là 1 thứ gì đó 4 chân, mình tự hỏi ko biết nó có phải là...bồ biết đấy...chú ấy”

“Đó là một suy nghĩ” Hermione chậm rãi nói “Nhưng mình vẫn ko hiểu tại sao cô ấy lại xộc vào lâu đài để tìm thầy Dumbledore, nếu như đó thực sự là lý do cô ấy có mặt ở đó”

“Vậy là quay trở lại những điều mình nói khi nãy rồi” Ron nói, tọng một đồng khoai tây băm vào miệng. “Tại cô ấy mất tinh thần đấy.Đúng là phụ nữ,” nó thông thái nói với Harry “họ dễ u sầu lắm”

“dù vậy,” Hermione nói, đã thoát ra khỏi những suy tư của cô bé. “Tôi đổ bồ tìm ra được một phụ nữ nào hờn dỗi cả nửa giờ đồng hồ chỉ vì bà Rosmerta ko cười nổi với trò đùa của họ về 1 mụ phù thủy, 1 bà thầy thuốc (healer ?) và 1 cây Mimulus mimbletonia.”

Ron quắc mắt cái kỉnh.